

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal
Postbus 20018
2500 EA DEN HAAG

Uw brief van	Ons kenmerk	Contactpersoon	Zoetermeer
	MLB/JZ/2001/43.947		8 november 2001

Onderwerp	Doorkiesnummer
motie-Nicolai (TK 2000-2001, 27088, nr. 21)	

In de motie Nicolai c.s. van 12 juni 2001 (TK 2000-2001, 27088, nr. 21) wordt overwogen dat het nuttig is de positie van de verschillende toezichthouders op het terrein van de media en de telecommunicatie ten opzichte van elkaar te bezien en te bekijken welke veranderingen de effectiviteit en de efficiëntie van het toezicht en de duidelijkheid voor betrokkenen kunnen vergroten. Daartoe wordt de regering verzocht, na het toesturen van het kabinetsstandpunt inzake de evaluatie van de OPTA, de Tweede Kamer een aanvullende notitie te doen toekomen waarin de posities van zowel het Commissariaat voor de Media als de OPTA als de NMa ten opzichte van elkaar worden belicht.

Zoals blijkt uit de aanbiedingsbrief van het kabinetsstandpunt evaluatie Onafhankelijke Post en Telecommunicatie Autoriteit d.d. 9 juli 2001 (TK 2000-2001, 21693, nr. 56), ging het kabinet er van uit dat daarmee tevens in voldoende mate duidelijkheid werd verschaft over de positie van de verschillende toezichthouders op het terrein van de media en telecommunicatie, zoals gevraagd in de motie Nicolai. Bij brief van 6 september 2001 heeft de vaste commissie voor Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen mij echter laten weten dat het kabinetsstandpunt in haar ogen onvoldoende uitvoering geeft aan voornoemde motie en verzocht zij om tijdige toezending (zo mogelijk voor 1 oktober 2001, maar in ieder geval op een zodanig tijdstip dat de notitie nog betrokken kan worden bij de behandeling van de evaluatie van de OPTA) van een aparte notitie. Met bijgaande notitie voldoe ik, mede namens de minister van Economische Zaken en de staatssecretaris van Verkeer en Waterstaat, aan het verzoek van de vaste commissie.

De motie verwijst enerzijds naar de onderlinge verhouding tussen de OPTA en de NMa (en impliciet dus naar de organisatie van het mededingingstoezicht; functionele clustering), maar vraagt tegelijkertijd ook naar de mogelijkheid van een andere inrichting van het toezicht, namelijk de clustering van het toezicht op de media- en telecommunicatiesector (sectorale clustering).

MLB/JZ/2001/43.947

In deze notitie zal het onderwerp op basis van de volgende twee punten worden behandeld:

- sectorale of functionele clustering van toezicht;
- scheiding beleid en toezicht.

- Sectorale of functionele clustering van toezicht

Het gaat om twee verschillende wijzen van organiseren van toezicht. In het ene geval is richtinggevend dat de telecommunicatie- en mediamarkt vooral als bijzonder en onlosmakelijk verbonden worden beschouwd, waarop dan ook bij voorkeur bijzonder, gecoördineerd, toezicht dient plaats te vinden dat alle relevante aspecten (inclusief het algemene en specifieke mededingingsrecht, naleving van inhoudelijke voorschriften, voldoen aan maatschappelijke behoeftes etc.) van die sectoren beoordeelt. Deze benadering van sectorale clustering veronderstelt ook de nodige bevoegdheden (en middelen) om regulerend en stimulerend te kunnen optreden.

In het andere geval wordt voor een functionele clustering gekozen waarbij als uitgangspunt wordt genomen dat deze sectoren in principe onderdeel uitmaken van de totale markt, waarvoor weliswaar in bepaalde gevallen (tijdelijk) sectorspecifiek mededingingstoezicht nodig kan zijn, maar waar uiteindelijk met het algemeen mededingingstoezicht kan worden volstaan. Daarnaast kunnen op grond van algemene maatschappelijk en culturele overwegingen specifieke regelingen worden getroffen, met specifieke toezichthouders, die de overige aspecten regelen. Voorzover het gaat om elektronische communicatiediensten wordt daarbij een onderscheid gemaakt tussen de technische en economische regeling van de infrastructuur en bijbehorende diensten en de regeling van de inhoud van bepaalde diensten die met gebruikmaking van die infrastructuur verspreid kunnen worden.

Deze invalshoek is tot nu toe steeds door de opeenvolgende kabinetten gevolgd. Zo kan verwezen worden naar de parlementaire behandeling van de wet tot wijziging van de Mediawet, de Wet op de telecommunicatievoorzieningen en de Radio-Omroep-Zender-Wet 1935 in verband met de liberalisering van de mediawetgeving (TK 1996-1997, 24808) en de

parlementaire behandeling van de Telecommunicatiewet (TK 1997-1998, 25533).

In de voorstellen van de Europese Commissie voor de nieuwe Europese elektronische communicatierichtlijnen¹ wordt gekozen voor een horizontale verbreding van de werkingssfeer naar alle elektronische communicatiesectoren in plaats van voor een verticale verbijzondering, in het bijzonder om verschillen in regulering tussen steeds meer convergerende infrastructuren weg te nemen. Uitdrukkelijk wordt bepaald dat de reikwijdte van de nieuwe richtlijnen zich niet uitstrekt tot regelingen met betrekking tot de inhoud van de diensten die met gebruikmaking van een elektronische communicatie-infrastructuur worden aangeboden.

MLB/JZ/2001/43.947

Verder kan gewezen worden op de Mededeling van de Europese Commissie "Beginnelsen en richtsnoeren voor het audiovisuele beleid van de Gemeenschap in het digitale tijdperk"² waarin de Commissie onder andere richtsnoeren geeft voor de ontwikkeling van verordenende organen in de audiovisuele sector. De Commissie geeft aan dat deze organen onafhankelijk dienen te zijn en dat er aparte organen dienen te zijn voor kwesties betreffende audiovisuele inhoud. Kwesties betreffende inhoud zijn in essentie van nationale aard. Regulering van inhoud valt dan ook primair onder de verantwoordelijkheid van de Lidstaten, maar volgens de Commissie vereist technologische convergentie wel dat meer wordt samengewerkt tussen de betrokken toezichthouders (communicatie-infrastructuren, audiovisuele sector, mededinging). Toezicht is niet alleen noodzakelijk om eerlijke concurrentieverhoudingen te scheppen, maar ook om het algemeen belang te waarborgen. Het toezicht valt op nationaal niveau uiteen in toezicht op het gebied van de economische aspecten en toezicht op het gebied van audiovisuele inhoud.

Met betrekking tot de positionering van de OPTA en de NMa is in het bijzonder de onderlinge verhouding van algemeen en sectorspecifiek mededingingstoezicht van belang. Een groot deel van de taken van de OPTA is namelijk mededingingsgerelateerd. Het kabinetsstandpunt inzake het rapport "Zicht op Toezicht" van de commissie Visser dient daarbij als

¹ Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement, de Raad, het Economisch en Sociaal Comité en het Comité van de Regio's: Naar een nieuw regelgevingskader voor elektronische communicatie-infrastructuur en bijbehorende diensten. Herziening van de communicatieregelgeving 1999, COM (1999) 539.

² Mededeling van de Commissie aan de Raad, het Europees Parlement, het Economisch en sociaal comité en het Comité van de regio's, "Beginnelsen en richtsnoeren voor het audiovisuele beleid van de Gemeenschap in het digitale tijdperk", Brussel, 14.12.1999, COM (1999) 657 def.

uitgangspunt³. Daarbij is rekening gehouden met de nationale en internationale ontwikkelingen op de (tele)communicatiemarkt, de discussie in Brussel over de aanpassing van de telecommunicatierichtlijnen, het als tijdelijk bedoelde toezicht door een specifieke toezichthouder en het functioneren van de NMa.

In het in opdracht van het ministerie van Verkeer en Waterstaat door Berenschot opgestelde rapport "Varianten toekomstig toezicht telecommunicatie en post"⁴ is voor wat betreft de institutionele aspecten van geïntegreerd toezicht ook de variant van een zelfstandige regulator voor de gehele telecommunicatiesector bestudeerd.

In het kabinetsstandpunt inzake de evaluatie van de OPTA wordt daarover het volgende opgemerkt:

"Bij de behandeling van de variant van een zelfstandige regulator voor de gehele communicatiesector (inclusief de huidige Rijksdienst voor de Radiocommunicatie (RDR) (*inmiddels de Inspectie Verkeer en Waterstaat/Divisie Telecom*) en het Commissariaat voor de Media) wordt door Berenschot terecht de vraag gesteld of er qua doelstelling wel voldoende samenhang tussen de verschillende betrokken taken bestaat. Het toezicht op de naleving van de verplichtingen die zijn geformuleerd op grond van mediapolitieke doelstellingen en het toezicht op het juiste gebruik van frequenties verschillen in belangrijke mate van karakter van het toezicht op bevordering van de mededinging. Deze taken

MLB/JZ/2001/43.947

vergen bovendien van elkaar verschillende expertise. De pluriformiteit van taken en focus, alsmede de verschillen in toezichtscultuur, zijn niet bevorderlijk voor de eenduidigheid van de taakopdracht van een dergelijke toezichthouder en de effectiviteit van het toezicht. Het kabinet concludeert derhalve dat een dergelijke inrichting van het toezicht niet wenselijk is." (TK 2000-2001, 21693, nr. 56, p. 17)

De sectorale clustering van telecommunicatie- en mediatoezicht is op dit moment vooral in het Verenigd Koninkrijk, maar ook in andere landen⁵, in

³ TK, 1997-1998, 24036, nr. 73H.

⁴ Aan de Tweede Kamer toegezonden bij aanbiedingsbrief van de Staatssecretaris van Verkeer en Waterstaat van 3 april 2001, (DGTP/MM/01/01 914).

⁵ Zie voor een overzicht van de regulering van het toezicht OECD, *Journal of Competition Law and Policy*, "Regulation and Competition Issues in Broadcasting in the light of Convergence", Volume 2, no. 3, september 2000. Overigens blijkt daaruit dat in het merendeel van de onderzochte landen aparte toezichthouders bestaan voor omroep.

discussie is, gezien het in het december 2000 gepubliceerde "Communications White Paper, A New Future for Communications". In het kabinetsstandpunt is aangegeven waarom dat geen voorbeeld is dat in Nederland navolging zou kunnen krijgen.

"In de discussie over het toezichtsarrangement wordt regelmatig gerefereerd aan het Britse Communications White Paper, A New Future for Communications. In dat stuk worden voorstellen gedaan om tot een soort "superregulator" (Office of Communications (OFCOM)) op het terrein van elektronische communicatie te komen. Deze regulerende instantie zou bevoegdheden moeten krijgen op het terrein van telecommunicatie, televisie en radio, inhoud en infrastructuur. Naast de sectorspecifieke regelingen zou OFCOM ook bevoegd worden het algemeen mededingingsrecht voor deze sector toe te passen ("concurrent powers"). ... Verder is het zo dat de afzonderlijke toezichthouders in het VK ook nu al gedeeltelijk dezelfde soorten bevoegdheden hebben op de verschillende beleidsterreinen. De Radio Authority kan bijvoorbeeld frequenties uitgeven voor radio (en daar ook inhoudelijk op toezien) en de ITC voor televisie (idem). De Radio Agency houdt toezicht op het technisch gebruik van het spectrum. Samenvoeging kan dan in de rede liggen. In Nederland is er sprake van een heel ander soort bevoegdheidsverdeling. Er is weinig tot geen synergie te halen uit samenvoeging van de hierboven genoemde instanties. Als bijvoorbeeld wordt gekeken naar de overlap van bevoegdheden van het Commissariaat met die van de OPTA of de NMa, dan blijkt die minimaal te zijn. Alleen op het terrein van de toetsing van nevenactiviteiten van de publieke omroep zijn er raakvlakken met de Mededingingswet (toets aan de concurrentievervalsing). En alleen voor wat betreft de toegang tot de kabel van programma-aanbieders is er een raakvlak met de Telecommunicatiewet. De taken van het Commissariaat voor de Media hebben betrekking op "content" aangelegenheden voor omroep, in het bijzonder voor de publieke omroep, op basis van de wet- en regelgeving van de Mediawet." (ibid. pp. 17-18)

Op de rolverdeling tussen de OPTA en het Commissariaat voor de Media is uitvoerig ingegaan in de brief van 17 april 2001 (TK, 2000-2001, 27088, nr. 19). Ik volsta hier met daar naar te verwijzen. In het kabinetsstandpunt van 9 juli jl. is tevens uitvoerig ingegaan op de huidige en toekomstige afstemming tussen de OPTA en de NMa. De problematiek overziende is er geen reden om met betrekking tot de bevoegdheidsverdeling tussen enerzijds het Commissariaat en anderzijds de OPTA en de NMa tot formalisering van samenwerkingsverplichtingen over te gaan. Dat geschiedt nu reeds op vrijwillige basis. Zie bijvoorbeeld de Richtsnoeren met betrekking tot geschillen over toegang tot omroepnetwerken (Stcrt. 1999, 159, p. 6) van de OPTA en de NMa waar wordt verwezen

MLB/JZ/2001/43.947

naar mogelijk raakvlakken met bevoegdheden van het Commissariaat: "In voorkomende gevallen zullen het college en de dg-NMa desgewenst naar

afstemming (met het Commissariaat) zoeken". Ook in de door het Commissariaat opgestelde Richtlijn neven- en verenigingsactiviteiten publieke omroep 1999 (Stcrt. 1999, 188, p. 10) wordt aangegeven op welke wijze afstemming plaats vindt inzake de uitleg van begrippen, in het kader van de toets aan concurrentievervalsing van artikel 57a, eerste lid, onder c., van de Mediawet, die worden gehanteerd bij de toepassing van artikel 24 Mededingingswet.

Kortom, er is sprake van een zeer beperkt aantal raakvlakken in de bevoegdheidsverdeling die via afstemmingsafspraken kunnen worden opgelost en niet noodzaken tot samenvoeging van bevoegdheden. De betrokken toezichthouders hebben ook geen signalen gegeven dat de overlap van bevoegdheden verwarrend werkt of zou nopen tot een andere inrichting van het toezicht.

Het kabinetsstandpunt inzake de evaluatie van de OPTA gaat vervolgens in op de organisatie van het mededingingstoezicht.

"Verder merkt het kabinet op dat er ook bij de Richtlijnvoorstellen van de Europese Commissie expliciet wordt gesteld dat de elektronische communicatierichtlijnen geen betrekking hebben op de inhoud. De discussie die in het VK wordt gevoerd is dus een geheel andere dan de discussie in Nederland. In Nederland is er voor gekozen om het algemene mededingingstoezicht aan de NMa toe te bedelen. De vraag die dan rijst is welke consequenties ontwikkelingen in sectorspecifiek toezicht dienen te hebben voor een bepaald toezichtsarrangement. Daarom wijst het kabinet ook het voorstel van het college voor *concurrent powers* af. Dat past alleen wanneer inderdaad wordt besloten dat voor een bepaalde sector er een specifieke "regulator" wordt gecreëerd, die de betreffende sector op al zijn aspecten kan beoordelen. Anderzijds moet er bij de overweging van een mogelijke samenvoeging van de OPTA en de NMa ook worden gekeken naar het totale takenpakket van de OPTA. OPTA heeft namelijk ook een aantal taken die niet mededingingsrechtelijk georiënteerd zijn. Het onderbrengen van dat soort taken bij een algemene mededingingstoezichthouder past minder en zou via de omgekeerde weg ook weer leiden tot een soort "superregulator" die zich niet alleen met mededinging bezig houdt. Het beleid van het kabinet is er op gericht het mededingingstoezicht te stroomlijnen door vergroting van de samenhang tussen de NMa en de OPTA. Deze doelstelling is een andere dan het scheppen van een regulator naar Angelsaksisch model. In dit beleidsstreven past een samengaan van verschillende organisaties, die zich met aspecten van media, telecommunicatie en mededinging bezig houden, juist niet." (ibid. p. 18)

De kritiek in het VK op het OFCOM-voorstel richt zich in het bijzonder op twee punten: de ministeriële verantwoordelijkheid (OFCOM dient verantwoording aan verschillende ministeries af te leggen) en de belangenafweging tussen economische en andere (algemene) belangen. Sommigen (bv. omroeporganisaties) zijn bevreesd dat binnen een dergelijke toezichthouder de economische belangen zullen prevaleren boven algemene

maatschappelijke en culturele belangen. Het kabinet kan zich die zorg voorstellen.

Voor zo ver dat mogelijk en verantwoord is, wordt door het kabinet steeds gekozen voor een generieke benadering, dat wil zeggen voor functionele clustering van toezichtstaken die in beginsel voor alle sectoren van de economie geldt. Alleen in die gevallen waar dat noodzakelijk is, wordt van

MLB/JZ/2001/43.947

dit standpunt afgeweken. Dat geldt ook voor het mededingingstoezicht op de elektronische communicatiesector. Een sectorale clustering heeft als voordeel dat er beter kennis van de sector kan worden opgebouwd, maar bergt het risico in zich van overregulering en dat te snel naar sectorspecifieke oplossingen wordt gezocht. Een meer functionele clustering heeft het voordeel dat een meer consistente benadering ten aanzien van verschillende sectoren kan worden gerealiseerd waarbij de synergie in het toezicht in beginsel veel groter is. Het kabinet heeft om die reden een voorkeur voor clustering van het algemene en sectorspecifieke mededingingstoezicht, een clustering van het toezicht op de inhoudelijke aspecten van diensten en een clustering op het toezicht op de technische aspecten van het gebruik van frequenties.

- **Scheiding beleid en toezicht**

De scheiding tussen beleid en toezicht is een belangrijk uitgangspunt van het kabinet. Het kabinet heeft steeds gekozen voor een duidelijke scheiding tussen beleid en regelgeving enerzijds en uitvoering en toezicht anderzijds. Beleid en regelgeving vormen bij uitstek de instrumenten ter verwezelijking van politieke keuzes ten aanzien van de maatschappelijke inrichting van Nederland en horen daarom thuis in het politieke domein.

In het Verenigd Koninkrijk wordt regelmatig voor een andere benadering (zoals ook bij het OFCOM-model) gekozen. In het kabinetsstandpunt van 9 juli jl. wordt het volgende daarover opgemerkt:

"Vergeleken met de Nederlandse situatie zou dat betekenen dat de OPTA, het Commissariaat voor de Media, de RDR en het Directoraat Generaal Telecommunicatie en Post van het ministerie van Verkeer en Waterstaat samengevoegd worden. Bovendien zou die organisatie dan van de NMA de bevoegdheid voor toepassing van het algemene mededingingsrecht op deze sector, over dienen te nemen. Dit is voor het kabinet geen voorbeeld dat in Nederland navolging zou kunnen krijgen. In de Angelsaksische bestuurstraditie is altijd al meer plaats geweest voor regulerende, beleidsbepalende, instanties, dit in tegenstelling tot de continentale traditie. Bij de instelling van de OPTA is expliciet niet overgegaan tot een "regulator", maar is gekozen voor een uitvoering/toezichtorgaan met beperkte discretionaire bevoegdheden. Het beleid berust bij de

verantwoordelijke vakminister. Dat is ook de reden waarom het frequentie- en nummerbeleid onder verantwoordelijkheid van de minister zijn blijven berusten." (ibid. pp. 17-18)

Het voorstel van de OPTA om ook bevoegdheden inzake het frequentiebeheer en nummerplannen aan het college toe te bedelen, raakt direct aan het punt van de scheiding van beleid en toezicht. Het kabinet heeft aangegeven geen voorstander te zijn van het toedelen van politiek/beleidsmatige of regelgevende bevoegdheden aan toezichthouders.

Daarover merkt het kabinetsstandpunt van 9 juli jl. het volgende op:

"Het kabinet is het op dit punt oneens met het college. Hoofddlijn van het frequentiebeleid betreft een zodanige verdeling van het frequentiespectrum over de verschillende categorieën van gebruik, dat zo goed mogelijk recht wordt gedaan aan de economische, maatschappelijke en culturele belangen van de verschillende categorieën. Deze verdeling wordt vastgelegd in het Nationaal Frequentieplan (NFP). In het NFP worden de hoofddlijnen van het beleid en de mogelijke toepassingen per frequentieband weergegeven. Hierin zijn de beleidskeuzes gedaan, die te maken hebben met beleidsmatige afwegingen omtrent de beschikbare ruimte in frequentiebanden per toepassing,

MLB/JZ/2001/43.947

uitgesplitst naar de verschillende categorieën van gebruik, vitale overheidstaken, omroep, zakelijk gebruik en overig gebruik. In zijn algemeenheid is er sprake van schaarse ruimte in het frequentiespectrum, zodat politiek geaccordeerde keuzes in de ruimte voor diverse toepassingen noodzakelijk zijn. Het frequentiebeleid is sterk afhankelijk van uitkomsten van internationale afspraken (mondiaal en Europees) over het frequentiebeleid. Deze afstemming is noodzakelijk om op geharmoniseerde wijze apparatuur voor het gebruik van frequenties toe te laten op de Europese markt. De eigen keuzevrijheid van de Nederlandse overheid inzake frequentiegebruik wordt hierdoor beperkt. Wél is het van belang, dat in internationaal overleg de belangen van Nederland inzake frequentiebeleid goed behartigd worden. In internationaal overleg vindt Nederlandse vertegenwoordiging altijd plaats namens de Nederlandse regering (ook wanneer ondersteuning aanwezig is vanuit technische expertise).

In geval van schaarste dient het kabinet een keuze te maken voor verdeelinstrumenten, zoals veiling en vergelijkende toets. Een dergelijke beslissing is een politieke keuze, waarbij overleg tussen diverse departementen van belang is (doorgaans V&W, EZ en Financiën; in het geval van omroep ook OCW). Over zo'n keuze wordt ook verantwoording afgelegd aan het parlement. Zodra de keuze voor een verdeelinstrument is gemaakt, zal de wijze waarop dit gebeurt nader uitgewerkt worden. Ook hierin zitten politieke keuzes: op basis van marktanalyse en technische gegevens zal

moeten worden besloten, of er sprake moet zijn van een handicap voor één of meerdere partijen of dat partijen een voorkeursrecht wordt geboden (uiteeraard in overleg met OPTA en NMa), welke (financiële) doelstellingen aan de verdeling worden gekoppeld (minimumprijs, opbrengstmaximalisatie, andere verdelingscriteria) en op welke wijze de verdeling ingevuld moet gaan worden.

Binnen het Ministerie van Verkeer en Waterstaat wordt de Inspectie Verkeer en Waterstaat (IVW) ingesteld (*per 1 augustus 2001 geëffectueerd*) om tot een heldere afbakening te komen tussen beleidsbeslissingen en inspectietaken (vergunningverlening en handhaving). De RDR zal onderdeel gaan uitmaken van de IVW. In dit licht is voor wat betreft complexe vergunningverlening zoals veiling geconstateerd, dat hier drie fasen van belang zijn: de fase van het beleidsvoornemen (waaronder marktconsultatie), de fase van de regelgeving (vb. veilingregeling) en de fase van de daadwerkelijke uitgifte (toelaten tot de veiling, veiling zelf en het afgeven van de vergunning). De eerste en de tweede fase zijn kenmerkend voor het nemen van beleidsbeslissingen; de derde fase betreft een uitvoeringstaak. Bij de toedeling van uitvoeringstaken speelt een belangrijke rol in hoeverre politieke sturing wenselijk wordt geacht bij de uitvoering van deze taken. In onderhavig geval wordt het niet wenselijk geacht om de uitvoering onder te brengen bij een onafhankelijk toezichtsorgaan, i.c. de OPTA. Ook in de uitvoeringssfeer moeten nog keuzes worden gemaakt die belangrijke politieke implicaties kunnen hebben. Om die reden zal deze taak worden toebedeeld aan de Inspectie Verkeer en Waterstaat.

In andere landen is de scheiding tussen politieke verantwoordelijkheid en de taken van de toezichthouders minder geprononceerd georganiseerd. Dit neemt niet weg, dat in toenemende mate in die landen de politieke verantwoordelijkheid omtrent keuzes inzake verdeling van schaarste wordt verscherpt. Zo zijn in Denemarken tussen politiek en toezichthouder afspraken gemaakt dat,

MLB/JZ/2001/43.947

in geval van schaarste, de verantwoordelijkheid voor verdeling expliciet bij het ministerie ligt. Ook in andere landen worden de cruciale beslissingen omtrent verdeling in geval van schaarste door of namens de politiek genomen." (ibid. pp. 27-29)

Voor een meer algemene beschouwing over een integrale beleidsvisie (en de daartoe bestaande beleidskaders) op marktwerking, liberalisering, verzelfstandiging en privatisering verwijst het kabinet naar de brief van de minister-president van 23 mei 2001 ("Borging van publieke belangen", TK, 2000-2001, 27771, nr. 1).

- **Conclusie**

Het kabinet ziet geen goede redenen om de toezichthouders op het terrein van (tele)communicatie en media te gaan samenvoegen.

Zoals wordt beschreven in de brief d.d. 20 juni 2001 van de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties ("Kaderstellende visie op toezicht", TK, 2000-2001, 27831, nr. 1) heeft het kabinet een aantal actiepunten uitgewerkt die het kabinet zal gaan uitvoeren. Aan de hand van een bijgestelde checklist zullen alle toezichtsarrangementen op rijksniveau in kaart worden gebracht. De resultaten zullen aan de Kamer bekend worden gemaakt.

De Staatssecretaris van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen,

dr. F. van der Ploeg.